

Phạm Du ưỡn ngực đáp :

— Tao đã nói nhiều lần rồi. Mày là sếp chính. tao là sếp phụ.

Nói xong, Phạm Du nhếch mép cười một mình. Z. 370 không nhìn thấy miệng cười coi trời bằng vung của bạn. Hắn hăm hở rút súng cầm tay rồi tiến nhanh về phía phi cơ trực thăng đang lượn tròn trên không sửa soạn đáp xuống.

XIII

Đòn phép điệp báo

ĐÚNG như Z. 370 ghi dấu trên bản đồ, nơi chiếc xe chở hàng ngừng lại sau nhiều phút chạy quanh co là một cấm khu trong địa phận Long hải - Nước Ngọt, sát nách một sân bay bỏ túi bí mật của Sở Mật vụ được đặt tên là phi trường Abc.

Đúng như Z. 370 nhận xét, Trương Thiều đã có mặt trong số 3 người chờ trực thăng trên bãi trống. Trương Thiều đang ngủ li bì bỗng choàng mắt ngồi dậy. Hắn không thể biết rằng nguyên nhân khiến hắn tỉnh ngủ nhanh chóng là một mũi thuốc màu trắng sữa gồm đúng hai phân khối nước trộn với bột chích vào mông. Gã tài xế rút thuốc vào ống xơ-ranh, gọn gàng và nhanh chóng, gã vỗ mông Trương Thiều trước khi phóng kim cũng gọn gàng và nhanh chóng, không thua y tá lành nghề.

Mũi thuốc như có phép thần, 60 giây đồng hồ sau khi gã tài xế rút cây kim ra, và cắt ống chích vào túi thì Trương Thiệu đã tỉnh lại hoàn toàn. Tỉnh lại, như thể chưa hề bị lừa uống thuốc mê. Kề ra, thân thể hắn còn mệt mỏi, song đó chỉ là sự mệt mỏi thông thường của những đêm hút thuốc lá quá độ hoặc uống rượu mạnh quá độ.

Trương Thiệu chưa hiểu rõ nếp tẻ thì gã tài xế đã kéo hắn ra khỏi xe. Hắn há miệng ngáp muốn sai quai hàm :

— Đến rồi hả ?

Bạch Diệp đáp :

— Cứ chốc chốc anh lại hỏi «đến rồi hả ?». Vàng, sắp đến rồi. Chắc cả tháng nay anh làm việc ban đêm nên đặt mình xuống là ngủ, ngủ say như chết.

Trương Thiệu lại ngáp, mặt hơi ngượng :

— Anh đâu có làm việc ban đêm.

— Hừ... đời nào anh dám nói thật. Nhưng thôi, em không tra khảo anh nữa đâu.

Trương Thiệu lầm bầm :

— Lạ thật... mình không buồn ngủ, vậy mà vừa ngồi xong là ngủ. Hay là ..

Ý nghĩ bị đánh thuốc mê lớn vồn trong trí Trương Thiệu. Chỉ lớn vồn thôi, chứ chưa hiện ra

rõ rệt. Vì trong thâm tâm, hắn không bao giờ dám nghĩ là người thân yêu nhất đời, hắn đã lừa hắn uống cà-phê pha thuốc ngủ. Hắn vụt nhớ đến ly cà-phê đen thơm ngát. Hắn vụt nhớ đến luồng mắt kỳ lạ của Bạch Diệp khi hắn đỡ cái ly giấy, và sửa soạn nâng lên môi. Nhưng, thêm một lần nữa, tư tưởng này chỉ thoáng qua phơn phớt. Thêm một lần nữa, Trương Thiệu gạt bỏ giả thuyết bị đầu độc...

Hắn còn đang bần thần thì Bạch Diệp đã khoác tay hắn, giọng thúc hối :

— Máy bay sắp đáp xuống. Minh phải đi thật nhanh.

Trương Thiệu chăm chú theo dõi chiếc trực thăng lướt tròn trên không và tấm thảm lăn tinh trải dài dưới đất. Hắn hăm hở bước về phía trực thăng sắp đậu song gã tài xế đã giơ tay cản :

— Rẽ trái.

Trương Thiệu toan hỏi «tại sao lại rẽ trái», song hắn vội im vì ở bên trái, cách hắn chừng 50 mét, hắn vừa nhìn thấy một giấy nhà trệt. Tuy trời tối, hắn vẫn nhìn thấy vì khu nhà thấp này quét vôi trắng xóa, mái cũng trắng xóa. Khu nhà gồm 6 căn dính liền nhau, mọi cửa lớn, cửa nhỏ, đều đóng kín mít, và bên trong không có ánh đèn.

Nhưng khi đến gần Trương Thiệu mới biết

lầm. Căn chính giữa có ánh đèn hắt hoi, nhưng vì bên trong che rèm dày nên chỉ một vài tia loãng nhạt nhỏ xíu được lọt ra ngoài, và bị bóng tối trùm lấp. Căn chính giữa có ánh đèn, nghĩa là có người đang chờ. Chờ ai ? Trương Thiều tự hỏi. Và hắn tự đáp ngay « chắc là chờ mình, họ không đưa mình ra bãi trực thăng tất có sự trực trực, mình phải đề cao cảnh giác, nếu không...»

Gã tài xế xô cửa. Cánh cửa chỉ khép chứ không khóa nên mở ra ngay, Trương Thiều ngơ ngác nhìn cái bàn giấy vệt-ni bên trên không có hồ sơ, kể cả đĩa gạt tàn thuốc hoặc nước lạnh cũng không có. Cái bàn vệt-ni khá lớn được kê chính chệch giữa nhà, và sau bàn một người đàn ông trung niên đã chờ sẵn.

Trương Thiều chưa gặp, chưa quen người đàn ông trung niên này bao giờ, tuy vậy hắn lại có ấn tượng rõ rệt là người lạ này có liên hệ mật thiết, vô cùng mật thiết, với đời hắn và gia đình hắn. Hắn bỗng lạnh buốt xương sống, hắn nảy ra ý định tự vệ nhưng người đàn ông trung niên đã cất tiếng khàn khàn :

— Chị Bạch Diệp, chị không ngờ tôi lại có mặt ở đây phải không ?

Câu nói của người đàn ông lạ ngấm vào

Trương Thiều những sự nguy hiểm sắp xảy ra. Hắn lùi ngay lại một bước, tay thông xuống để thủ thế. Tuy vậy, thiếu khẩu súng trong mình, hắn cảm thấy trần trỗng và bất lực. Hắn liếc mắt sang bên, gã tài xế to con đang dựa lưng vào tường, hai tay thọc túi quần cồm cộm. Trương Thiều vụt hiểu.

Gã tài xế đang đặt ngón tay vào cò súng lục, hể hắn có cử chỉ khả nghi là những viên đạn quái ác sẽ xuyên thủng túi quần bay ra.

Hắn đã bị lừa vào bẫy. Hắn tin ông Hoàng. Hắn tin vào hệ thống và kỹ thuật tổ chức của Sở Mật vụ. Té ra tất cả chỉ còn là con số không rỗng tuếch to tướng.

GRU đã thộp cổ hắn. Bạch Diệp, người tình thuở nhỏ trung thành, là nhân viên GRU. Nàng đã khôn ngoan dụ hắn đến đây cho GRU bắt giữ và hỏi tội.

Và người đàn ông trung niên đang ngồi nghiêm nghị sau cái bàn vệt-ni chữ nhật là cán bộ lãnh đạo GRU..

Nghe hỏi, Bạch Diệp hơi đổi nét mặt. Nhưng nàng chỉ chớp mắt nhẹ rồi lặng thinh. Gã trung niên quay lại Trương Thiều, giọng chất chứa :

— Anh Trương Thiều, anh đã biết tôi là ai chưa ?

Trương Thiều đau nhói ở cuống tim. Song hắn cố trấn tĩnh, không để sự lo sợ áp đảo diện mạo và giọng nói. Hắn nhún vai ra vẻ phớt lỉnh :

— Vì ông chưa cho biết quý danh nên tôi chưa được hân hạnh biết ông là ai.

Hắn gọi gã trung niên là «ông» rất đúng. Vì gã lớn hơn hắn khoảng hai chục tuổi. Nghĩa là xấp xỉ ngũ tuần. Tóc gã cắt dài, gọn sóng sau ót và hai bên màng tang, trông khá đẹp, lại thêm hai cái «bát» dài xuống gần miệng, ôm lấy khuôn mặt trái soan trắng trẻo, chưa có nếp nhăn nên thoát nhìn, ai cũng cho gã còn trẻ, nhiều nhất là 40 tuổi. Tóc gã lại ruộm đen nên gã còn nguyên vẻ khôi ngô hấp dẫn và mát lòng của tuổi thanh niên đầy sinh lực. Mặt gã gồm toàn bộ phận cân đối, mắt và mũi, môi và răng đều vừa vặn, không đẹp lắm song cũng không thô tháp, đàn bà gặp hắn khó thể kèm hãm được sóng lòng..

Chỉ tiếc là nhân trung của gã đàn ông trung niên quá cạn. Nó làm tướng mạo gã xấu hẳn, cũng như miếng mụn và bằng vải nâu trên cái áo gấm sang trọng. Nhân trung là ngôi rạch của lòng người, nhân trung cạn thì lòng người bị tắc nghẽn, chi tiết nhỏ nhặt này chứng tỏ gã trung niên là kẻ thất đức. Trương Thiều bậm môi suy nghĩ. Dương

như trong chuỗi ngày thơ ấu lệnh đệnh hắn đã nghe nói đến kẻ thất đức có rãnh nhân trung cạn. Hắn vùng nhớ ra. Đúng rồi... đúng rồi, thân phụ hắn đã tâm sự với hắn một đêm mưa dầm gió bắc ông lên cơn hen xuyên suốt tất thờ trong ngôi nhà tối tăm, ọp ẹp sau tòa cao ốc nghênh ngang của lão trọc phú tư lỵ ở phố Hàng Đào...

Thật ra, cha hắn không nói với hắn, mà trò chuyện với mẹ hắn, sau khi cơn hen tạm ngưng. Hắn nằm bên, mặc cho cha mẹ bàn bạc, cứ ngáy o o. Sự tỉnh giấc giữa hai cơn ngủ. Trương Thiều loáng thoáng nghe cha luận về tướng mặt của ông trọc phú. Ông nói «minh có nhận thấy không, lão ấy phương phi, mặt mày nở nang song lại thất đức, vì nhân trung cạn, hạng người nhân trung cạn này chuyên lừa thầy phản bạn...» Ông ngừng một lát rồi tiếp «nhưng lão vẫn chưa đến nỗi thất đức bằng đồng chí Tuy.. hừ không hiểu sao đồng chí Văn lại dùng được những đứa mang tướng lừa thầy phản bạn ngay trên mặt, nhân trung gì mà cạn rạch...» Cha mẹ hắn lại im lặng, rồi hắn nghe mẹ hắn thở dài sườn sượt «minh phê bình người ta làm gì, dầu sao mình cũng chỉ là chân ngoài, không có dây mơ rễ má với họ, còn thằng Tuy, đồng chí Tuy, lại là em họ xa của đồng chí Văn».

Gã đàn ông trung niên đang ngồi nghiêm nghị

sau cái bàn vệt ni chữ nhật chưa xưng tên, vậy mà thâm tâm Trương Thiệu vẫn bảo hần là « đồng chí Tuy ». Có lẽ vì ông Hoàng, tổng giám đốc Sở Mật vụ, đã nói trước là hần sẽ chạm trán « đồng chí Tuy » trên lộ trình FM. Thù cha, thù mẹ, thù bị chia lìa tình ái, thù phải sống phiêu lưu đơn chiếc, thù phải nằm gai nếm mật hàng chục năm dằng dẳng, những mối thù chồng chất ấy thức dậy cùng một lúc trong lòng Trương Thiệu.

Da mặt hần phừng phừng, mắt hần tóe lửa, cũng may hần đeo kính đen nên gã đàn ông không nhìn thấy. Hoặc giả gã đã nhìn thấy song giả vờ cận thị.

Trước thái độ căm lạng ngang bướng của Trương Thiệu, gã đàn ông trung niên nói tiếp, vẫn bằng giọng khàn khàn, cái giọng đặc biệt của bệnh nhân ung thư cuống họng được giải phẫu kịp thời và bình phục :

— Anh Trương Thiệu, anh đã biết tôi là ai chưa ? Tôi là người mà 20 năm xưa bạn bè thường gọi là « đồng chí Tuy », theo thứ tự của hai câu thơ « Văn như Siêu Quát, vô Tiền Tấn, Thi đáo Tùng Tuy thất Thịnh Đường ».

— Chào ông đồng chí Tuy. Tôi chưa được hần hạnh nghe danh ông. Tôi cũng chưa hiểu thứ tự của hai câu thơ ông vừa đọc là gì cả.

— Ha, ha... anh Thiệu mù điếm quá ! Anh đừng dòng tròn xi-nê nữa, chúng ta đều là người nhà, và là người nhà trong nghề nên giấu điếm vô ích. Anh chưa gặp mặt tôi, nhưng anh đã biết rõ tôi là ai. Và nếu tôi không lầm, từ nhiều năm nay anh đã tìm cách gặp mặt tôi. Giờ đây, anh đã gặp mặt tôi rồi đấy. Anh tự hào là trợng phu cũng như cha anh ngày nọ, anh muốn gì, anh cứ nói tôi sẵn sàng nghe.

Gã đàn ông tên Tuy vừa nhắc đến tên cha Trương Thiệu. Vết thương lòng như bị mũi dao nhọn khuấy rộng và sâu thêm. Trương Thiệu nghiêng rặng để nước mắt khỏi đổ trào. Nếu không có khẩu súng của tên cận vệ và những khẩu súng vô hình khác hờm sẵn trong cái bẫy chuột khổng lồ mà hần vừa dẫn xác vào, hần đã nhảy lại, chộp cổ đồng chí Tuy, bóp đứt mạch máu và gãy đốt xương sống. Hần dành nuốt giận, tìm kế tri hoãn :

— Ông là ai ?

Gã đàn ông trung niên lại cười ha hả :

— Anh không tin tôi là đồng chí Tuy hả ? Có cô Bạch Điệp đấy, anh thử hỏi xem.

Trương Thiệu trán trán ngó Bạch Điệp. Nàng cúi gằm mặt, giọng sượng sùng :

— Vâng, anh ấy là đồng chí Tuy, và hiện nay